

দেৱদাদাৰ মিঠা স্মৃতি

যোৱা ১৮ তাৰিখে পুৱা 'অসমীয়া প্ৰতিদিন' খবৰ কাগজখন (অনলাইন) পঢ়ি থাকোতে ৩ নং পৃষ্ঠাত ছবি এখন দেখি মনত ভাৱ হ'ল 'এই মানুহজন আমাৰ দেৱদাদাৰ সৈতে দেখিবলৈ একেবাৰে একে', ক্ষণ্তক থমকি ৰৈ পুনৰ চাই দেখিলো যে আমাৰ দেৱদাদাই। শিবোনামাত দেখিলো 'অসম আন্দোলনৰ কৰ্মী দেৱপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ মৃত্যু'। এই শোক খবৰ মোৰ বাবে একেবাৰেই আকস্মিক আছিল কাৰণ তেওঁ টান নৰিয়াত পৰি হস্পিটেলত থকাৰ কথা মই একেবাৰেই গম পোৱা নাছিলো।

সেইদিনা গোটেই আগবেলাটো দেৱদাদাৰ স্মৃতি ৰোমন্থনতে পাৰ কৰিলো। বোলছবিৰ 'ফ্লেছবেক'ৰ দৰে মন বহু দূৰ অতিতলৈ ঘূৰি গৈছিল।

তেওঁ আছিল মোৰ জেঠাই (দেউতাৰ বায়েক)ৰ ল'ৰা দাদা। সেয়ে দেৱদাদাৰ লগত এসময়ত মোৰ সম্পৰ্ক যথেষ্ট ঘনিষ্ঠ আছিল। কিন্তু যোৱা ৩৬ বছৰতকৈয়ো অধিক কাল অসমৰ বাহিৰত থকাৰ বাবে আপোন মানুহবোৰৰ লগত মোৰ যোগাযোগ কমি আহিছে। সেয়ে দেৱদাদাৰ নতুন স্মৃতি বিশেষ নাই।

প্ৰথমতে লিখো দেৱদাদাৰ আটাইতকৈ পুৰণা স্মৃতিৰ কথা। মোৰ বয়স তেতিয়া চাৰে পাঁচ বছৰ। দেৱদাদাৰ বয়স হয়তো বাৰ/তেৰমান আছিল। আমাৰ ঘৰত এদিন গধূলি কিৰা পূজা পাতিছিল। পূজাৰ পিছত দেৱদাদা আমাৰ ঘৰত থাকি গ'ল। ৰাতি মা, দেৱদাদা আৰু মই একেখন বিচনাতে শুইছিলো। শেহৰাতি মই কিবা এটা চিঞৰত সাৰ পাই গ'লো। আমি শোৱা কোঠাটোত কম পোহৰৰ লাইট এটা জ্বলি আছিল। সেই চিঞৰটো অব্যাহত থকাত আৰু বিশেষকৈ মোৰ কাষত মাক নেদেখি বৰ ভয় লাগিছিল আৰু মই মাক চিঞৰি চিঞৰি মাতিছিলো। কিছু সময়ৰ পিছত আইতা সেই কোঠাটোলৈ সোমাই অহাত মই সুধিলো 'অ' বৌতী সেইটো কিহৰ মাত ? আমাৰ ঘৰত সাপ ওলাইছে নেকি ?' তেতিয়া আইতাকে ক'লে 'তোৰ ভায়েৰ এটা হৈছে।' মোৰ ভাই এটা হঠাতে কেনেকৈ ক'ৰ পৰা হ'ল একো বুজি নাপালো। তেতিয়া বিছনাৰ সিটো মূৰে শুই থকা দেৱদাদাই তৎক্ষণাত ক'লে 'অ' মামীৰ ল'ৰা এটা হ'ল নেকি ?' মোৰ ভাই এটা হ'বলৈ হ'লে যে মাৰ ল'ৰা এটা জন্ম হ'ব লাগিব সেই সাধাৰণ কথাটো মোৰ চাৰে পাঁচ বছৰীয়া মূৰে ঢুকি পোৱা নাছিল। ভাইটো যে চাবলৈ যাব লাগে সেই কথাও মনত খেলোৱা নাছিল। ইতিমধ্যে তিনিজন ভায়েকৰ ককায়েক হোৱাৰ অভিজ্ঞতা থকা দেৱদাদায়ে 'মই এতিয়াই

কেচুৱাটো চাওগৈ' বুলি বিচনাৰ পৰা প্ৰায় জাপ মাৰিয়েই নামি গ'ল। তেতিয়াহে ময়ো দেৱদাদাৰ পাছে পাছে যাবলৈ ধৰিলো। আইতাকে দেৱদাদাক চাবলৈ দি মোক বাধা দিয়াত মই প্ৰায় অধৈৰ্য্য হৈ পৰিছিলো। আইতাকে আনি দিয়া এখন বাঁহৰ চালনিৰ মাজেৰে মোৰ প্ৰথম ভাই বিভূতিক দেখা পালো। দেৱদাদা অবিহনে বিভূতি আমাৰ মাজলৈ অহাৰ স্মৃতি অসম্পূৰ্ণ।

তেওঁৰ কথা মনত পৰে শিক্ষক হিচাবেও। এবাৰ তেওঁ আমাৰ স্কুল (দেবীচৰণ বৰুৱা ছোৱালী হাইস্কুল)ত এমাহ নে দুমাহৰ বাবে কাম কৰিছিলে। তেতিয়া মই সপ্তম শ্ৰেণীত পঢ়ি আছিলো। আমাৰ দাদা শিক্ষক হিচাবে আহিব বুলি কৈ ছোৱালীবোৰৰ আগত গৌৰৱ বোধ কৰিছিলো। কিন্তু তেওঁ ভালদৰে পঢ়াব নোৱাৰিলে ছোৱালীবোৰে হাঁহিব বুলি পেটে পেটে অলপ ভয়ও খাইছিলো। একেবাৰেই অনভিজ্ঞ হোৱা স্বত্বেও তেওঁ আমাক ভালদৰেই অংক শিকাইছিল। তেওঁ কিন্তু তেতিয়া বি.এছ.ছিও পাছ কৰা নাছিল – পঢ়িহে আছিল।

এটা বিশেষ কথাৰ বাবে দেৱদাদাৰ প্ৰতি আজিও এক কৃতজ্ঞতাৰ ভাৱ হয়। সেইটো হৈছে ১৯৭১ চনৰ কথা। মই গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত এম.এ পঢ়াৰ কথা ঠিক হ'লত মোক গুৱাহাটীলৈ লৈ যোৱাৰ দায়িত্ব দেউতাকে দেৱদাদাক দিলে। উচ্চশিক্ষাৰ দীঘলীয়া যাত্ৰাৰ সেয়াই আছিল আৰম্ভনি। গতিকে মই উচ্চশিক্ষা লাভ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ অলপ হ'লেও অৰিহণা আছে। আজি আদ্যশ্ৰাদ্ধৰ দিনা মই সেই কথা কৃতজ্ঞতাৰে স্মৰণ কৰিছোঁ।

সেইদৰেই দেৱদাদাৰ জীৱনৰ এক মধুৰ আৰু অতি তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ ক্ষণত তেওঁক মই সংগ দিছিলো। তেওঁ বিয়াৰ আগতে পূৰ্ণিমাক দেখিছিলনে নাই নাজানো কিন্তু আনুষ্ঠানিকভাবে লগ পোৱা নাছিল। বিয়া ঠিক হোৱাৰ কেইদিনমানৰ পিছতে মোক ক'লে, 'ব'ল গোলাঘাটৰ পৰা আহোঁগৈ'। মই জোকাইছিলো "গোলাঘাটলৈ পূৰ্ণিমাৰ জেঁন চাবলৈ যোৱা নেকি?" তেওঁ লগত লৈ যোৱা শাৰীখন নিজেই কিনিছিল নে মোৰ সহায় লৈ কিনিছিল সেইকথা মোৰ ভালদৰে মনত নাই।

পূৰ্ণিমাৰ নামটো বিয়াৰ পিছত সলাই নীতি কৰা হ'ল। গতিকে আমি তেওঁক নীতি নবৌ বুলিয়েই মাতো। নীতি নবৌৰ লগত মোৰ এক ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল। আমাৰ ঘৰৰ সকলোৰে প্ৰতি তেওঁৰ আগ্ৰহ আৰু আন্তৰিকতাৰ কোনোদিনেই কম হোৱা নাই। বিয়াৰ পাছত তেওঁ আমাক এদিন ভাত খাবলৈ মাতিছিল। সেইদিনা তেওঁৰ ছোৱালী মুনুৰ অসুখ হোৱা স্বত্বেও আমাক বিবিধ ব্যঞ্জনৰে আপ্যায়িত কৰিছিল।

দেৱদাদাই কেইবাবছৰো নেফা (বৰ্তমান অৰুণাচল প্ৰদেশ) ত নানান প্ৰতিকূল অবস্থাৰ মাজতো কাম কৰি ঘৰখনৰ আৰ্থিক দিশ টনকিয়াল কৰাত সহায় কৰিছিল। নেফাৰ পৰা আহি

তেওঁ ৰূপম নামৰ চাহ মিঠাইৰ দোকানখন খোলে। অসমীয়া মানুহৰ স্বভাৱজাত চাকৰীজীৱী মনোভাৱক প্ৰশ্ৰয় নিদি কষ্ট আৰু নিষ্ঠাৰ বলত নিজকে সফল ব্যৱসায়ী হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে।

দেৱদাদাই বৰ কম বয়সতে ইহসংসাৰ ত্যাগ কৰিলে। এইখিনিতে মোৰ ইংৰাজী আঙুবাক্য 'We live in deeds, not in years' লৈ মনত পৰিছে। তেওঁ কিমান বছৰ জীয়াই থাকিলে সেইটো বৰ তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ কথা নহয় – তেওঁ কেনেধৰণেৰে জীয়াই আছিলে সেইটোহে অধিক তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ কথা। তেওঁ সামাজিক আৰু ব্যৱসায়িক জীৱনত সফল আছিল। সেইদৰেই সফল আছিল সুযোগ্যা পত্নী আৰু উপযুক্ত সন্তানেৰে সাংসাৰিক জীৱনতো।

দেৱদাদাৰ আত্মাই যেন চিৰশান্তি লাভ কৰে এয়েই মোৰ কামনা।